

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

obeundas vt cocum ipsum subleuaret. Cùm diè quodam rudera ex Collegiò eueheret ad ripam fluminis, occurrit ei: fore sibi aliquo modo graue, si absque veste, in solo thorace id faceret: Sed quoniam non licebat ei extra domum exire sine tali veste: hoc iniijt consilium, vt coram P. Rectore sine tali veste transfret: cumque Pater Rector non iussisset vestem induere, existimauit illam facultatem sibi sufficere, & ita tota die rudera euexit tantùm in thorace. In his & similibus occasionibus, in quibus existimabat, se posse mortificare, absque læsione Obedientiæ, ita studiosè id faciebat, vt nullam prætermitteret.

§. I.

SED multò libentiùs & hilariùs occasionibus illis utebatur, quas Obedientia offerebat. Quodam die festo mane, in pœnam aliquius incuriæ, iusserat P. Rector, ne comederet: & postea P. Minister misit illum ad prædium, nec voluit accipere quicquam secum, quòd comederet; redijt vesperi benè esuriens, sed iuit ad sanctissimum Sacramentum, vbi orans, voto se obstrinxit, Obedientiam sibi iniunctam ita explendi: vt, nisi iuberetur, non comederet: & quamuis pulsaretur ad cœnam, ipse mansit in suo cubiculo, donec Deus ita prospexit, vt cùm P. Rector omnium vltimus ad cœnam se conferret, interrogaret, an aliquis superesset, qui cœnam non sumpisset, cui cùm diceretur: Ximenum non venisse ad mensam, quia missus esset ad prædium; iussit, illum vocari, & interroganti, cur non venisset ad cœnam

nam, ille respondit: quia R. V. prohibuit comedere. Ex hac ad eam exacta Obedientia edificatus Rector, iussit eum cenare. Alia die veniens ex prædio, ut aliqua necessaria pro familia acciperet, dixit quidem Superiori, cur venisset; sed is tacens, fingebat se non audire, ut illum mortificaret: Ximenus, quod festinaret, bis, ter repetijt, quod petebat, & nihilominus Superior per integram horam stantem ibi detinuit, nec respondit. Postea existimans ipse Ximenus, se deliquisse, quod toties repetijset, quid quæreret, promisit Deo, si aliquid simile alia vice sibi occurreret, se contentum fore, vel semel dicendo quid quæreret; relinquendo Superiori, ut faceret, quod luberet. Redijt sequenti die propter eandem causam, dixitque Superiori: Venio Pater pro rebus necessarijs, & ita conticuit; & responsum per tres horas expectavit: vacans toto tempore Orationi coram crucifixo ibi existente, donec P. Rector, videns eius resignationem & patientiam, iussit accipere, quod quærebat. Hunc in modum multa alia valde memoranda ei acciderunt: & quod P. Balthassar in suis literis reddidit, cum iuit ad Iberum fluvium cum mulo, fuit ab omnibus pro miraculo habitum: quod ipsemet Ximenus tenerrimè recolebat, suavitate agnoscens providentiæ Divinæ, succurrentis in huiusmodi pressuris & angustijs, ijs qui suam fiduciam in illa ponunt, ut Superiorum iussa exequantur. Et ut appareat, quanti Dominus noster faciat hunc Obedientiæ modum, referam quod quædam die ei accidit oranti in Ecclesia coram imagine Beatissimæ Virginis, singulari enim affectu eam rogans, ut ipsum iuaret,

atque ita dirigeret, ut salutis viam rectam teneret: vocem audiuit dicentis: perge, Ximene, per istam cœcæ Obedientiæ viam, quam tenes; nam rectâ pergis. Post hanc vocem valde sensit se adiutum, & in eadem virtute proficere. Cùm suæ conscientiæ rationem Superioribus redderet, & interrogaretur, an sentiret se ad perfectionem assequendam excitatum, respondebat: ab ea nocte, qua beatissima Virgo me est allocuta, ita benè, ut nesciam quid ampliùs desiderem; hoc ipse dixit P. Balthassari, qui ea nobis communicavit.

Sed quid dicemus de ingenti eius erga paupertatem amore? nam quæ vilissima domi erant sibi accipiebat, in cibo, vestitu, & reliquis; sæpius etiam dormiens in ipso stabulo super stramen: quò se conferebat sub prætextu dandi mulo pabulum. Sed multò rariùs faciebat paupertatem spiritus, sine qua parum exterior valet. Fratri cuidam ei dicenti, quàm ineptas vestes habes charissimè, & quàm exactè paupertatem colis! Ximenus respondit: ineptas vestes habere non est paupertas: quid igitur? ait alter: paupertas, inquit, est pax animæ & corporis, quâdo omnia defunt: cùm enim quis assuescit ineptas gestare vestes, & calceos, & malè comedere, ita ut quiduis illi satisfaciat, & boni cõsulat, imò se etiam illis indignum iudicet: hæc est pax corporis & animæ, quam non habet, qui non est contentus ijs, quæ illi dantur, etiam cum bona sunt; sed potius conqueritur & murmurat de eo, qui dedit: eò quòd palato suo non arrideat. Idem aliàs multò melius significavit, adhibito exemplo, cuidam interroganti quid esset paupertas? si quis, inquit,

quit, hortū aliquē varijs arboribus alijsq; elegan-
tibus plantis conseruisset, & postquam optimē co-
lauerat, & in bonum ordinem redegerat, sequenti
die euulsas omnes arbores, & plantas destructas
inueniret, nec tamē propterea turbaretur, aut pa-
cem suam amitteret: iam hic esset vestigiū aliquod
paupertatis. Paupertas igitur spiritus est, quod
quis exuat se ab omni eò quod non est Deus: quod
si quid amet aliud, aut molestiam illi adferat, nisi
quod non seruiat Deo propter se ipsum; aut quod
idem qui ad eò bonus est, ab aliquo offendatur:
non est in eo vera spiritus paupertas.

EXCELSAM hanc Philosophiam didicerat
Ximenus non in libris, sed in Oratione cum vn-
ctiōe Spiritus sancti, docentis præclarissimas ve-
ritates absque argumentorum itrepitu: & multæ
tales ab illo audiebantur: optimē enim & magna
cum voluptate loquebatur de Deo, & spirituali-
bus, cum erat inter eos qui vellent ipsum audire.
Cum P. Balthassar Visitator esset in prædio, cui
nomen Iesus de Monte cum P. Provinciali & a-
lijs Patribus, voluit, vt Ioannes Ximenus tempo-
re mensæ loco lectionis, quæ haberi solet, cancio-
naretur, aut diceret quod sentiebat circa vnum
caput Thomæ de Kempis. His autem ad eò exacto
rationum ordine, tanto spiritu, & affectu locutus
est, vt omnes auditores, viri alioquin valde spi-
rituales, obstupescerent sanctam idiotæ illius
Fratris sapientiam: Nec finis fuit mensæ sine la-
crymis, quod Pater Balthassar prædium ingressus,
futurum prædixerat non defuturas scilicet lacry-
mas ad mensam. Audiuimus (non satis scio an ipsum
dicit, Patrem Balthassarem, an aliquem alium)

Ximenum inter alia vnum dixisse valde ad rem pro ijs, qui eruditionem habent sine spiritu. Occurrit, inquit, proximè mihi currus hordeo oneratus, quem duæ mulæ in specie satis magnæ & robustæ trahebāt: sed hæsitabant in luto, nec poterant progredi, donec ego & alij transeuntes, rotis aliquantulum eleuatis, eas iuuimus; auriga ipso clamoribus & baculis eas impellente. Tandem ex luto exiuerunt, interrogani aurigam, qui fieret, vt mulæ aded magnæ & robustæ non potuissent currum ex volutabro illo atrahere? respondit ille, causam esse: quod essent macræ, & parum comederent. Cum ego vrgerem, cur non comederent? respondit, non esse defectum hordei, siquidem currus eo erat plenus: sed quod illis non daretur. Tunc (inquit Ximenus) occurrit mēti meæ, quod aliquibus viris doctis, præclaris cōcionatoribus, & Magistris euenit: qui etiam solent in via perfectionis hæsitare, ita vt nec passum progrediantur, eò quod valde sint macri ac debiles in spiritu. non quod desit illis spirituale alimentum, siquidem currus intellectus eorum spiritualibus veritatibus est plenus, quas docent alios, & pro concione proferunt; sed quod eas non comedant, nec sibi ipsis in meditatione applicent, vt corda sua permoueant ad feruenter reformandam vitam suam. Hæc dixit cum tanta spiritus vehementia, vt similitudo, quæ initio videbatur ridicula, post applicationem factam fletum excitaret.

taret.

* *
*